

Mỗi khi hoàng hôn buông xuống, không gian làng quê em lại được bao phủ bởi sắc đỏ hồng của những tia nắng cuối ngày. Khung cảnh mộc mạc, giản dị của làng quê khi hoàng hôn luôn mang đến cho em cảm giác yên bình, dễ chịu.

Bầu trời khi hoàng hôn không còn những tia nắng gắt, chói sáng như ban ngày mà nhạt màu dần, mặt trời dần biến mất sau rặng tre làng. Làng quê em như được khoác lên mình chiếc áo mới đẹp đẽ, đó là màu đỏ hồng của mặt trời cuối ngày. Những cơn gió nhẹ thổi qua làm rung đưa những cành cây và mang đến cho con người cảm giác dễ chịu, khoan khoái. Hoàng hôn buông xuống cũng là khi những bác nông dân kết thúc một ngày làm việc mệt nhọc, mọi người cùng nhau trở về nhà. Dù công việc lao động vất vả nhưng khi được trở về nhà, ai nấy đều rất vui vẻ, tiếng nói cười vang rộn một góc đường làng.

Khi mặt trời lặn hẳn cũng là khi màn đêm kéo xuống, vạn vật được bao trùm bởi màu đen huyền của màn đêm. Trong bữa cơm gia đình, mọi người cùng nhau chia sẻ những câu chuyện thú vị trong ngày, bữa cơm ấm áp, tiếng cười nói hạnh phúc, không khí quây quần có lẽ là thời khắc hạnh phúc nhất của mỗi người. Hạnh phúc của người dân quê em cũng giản đơn, bình dị như vậy đấy.

Em yêu quê hương mình, yêu từng khoảnh khắc biến đổi của tự nhiên, yêu cuộc sống thanh bình, giản dị của quê mình.